

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Den gamle Kirkeklokke. (Skrevet til »Schillers Album«.)

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr05val-shoot-idm139748574148736/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

i Verden med Klokkelæng på den mørke Novemberdag; Moder og Fader kyssede fæt, og i deres Bibel skrev de ind, at »den tiende November 1759 gav Gud os en Søn,« og siden blev tilføjet, at han i Daaben fik Navnene »Johan Christoph
5 Friedrichs.

Hvad blev der af den lille Fyr, den fattige Dreng fra det ringe *Marbach*? Ja, det vidste Ingen dengang, selv ikke den gamle Kirkeklokke, ihvor høit den hang og havde runget og sjunget først for ham, der siden skulde synge den deiligste Sang
10 om »Klokkene.

Og den Lille voxede og Verden voxede for ham; vel flyttede Forældrene til en anden By, men kjære Venner bleve i det lille *Marbach*, og derfor kom ogsaa Moder og Søn der i Besøg en Dag; Drengen var endnu kun sex Aar, men han kjendte alle
15 rede endeel til Bibelen og de fromme Psalmer, han havde alt mængden Aften fra sin lille Rørstol hørt Fader læse *Gellerts* Fæbler og Sangen om *Messias*; hede Taarer havde han og den toaars ældre Søster grædt ved Læsningen om *ham*, der led Korsets Dyd til Frelse for os Alle.

Ved det første Besøg i *Marbach* havde Byen ikke stort forandret sig, det var jo heller ikke saa meget længe siden, de drog bort; Husene stode som før med spidse Gavle, heldende Mure og lave Vinduer; paa Kirkegaarden vare komne nye
20 Grave til, og der, lige op til Muren, stod nu rede i Græsset den gamle Klokke, den var falden ned fra sin Høide, havde faaet en Sprække og kunde ikke ringe meer, en ny var ogsaa kommen i dens Sted.

Moder og Søn vare traadte ind paa Kirkegaarden, de stode foran den gamle Klokke, og Moderen fortalte sin lille Dreng,
30 hvorledes den Klokke i flere hundrede Aar havde gjort Gavn, ringet til Barnedaab, til Bryllupsglæde og Begravelse; den havde malet om Festglæde og Ildens Rædsler; ja Klokken sang ud et heelt Menneskeliv. Og aldrig glemte Barnet hvad Moderen fortalte, det klang i hans Bryst, til han som Mand maatte synge
35 det ud. Og Moderen fortalte ham, hvorledes denne gamle Kirkeklokke havde ringet Trøst og Glæde til hende i Angestens Time, runget og sjunget, da hendes lille Dreng blev givet hende. Og Barnet saae næsten med Andagt paa den store, gamle Klokke, han bøiede sig ned og kyssede den, ihvor gammel, sprukken
40 og henkastet den end her stod imellem Græs og Nelder.

3 tiende] 11. k. 9 sjunget] srunget B. 25 falden ned] falden k0, falden ned A, falden B. 37 sjunget] srunget B.